



Schubertiada Vilabertran

Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana

Jordi Armengol, piano
Anna Romaní, direcció escènica
Bernat Cot Ponti, actor i dramaturgia
Xavier Puig, director

Dijous 29 d'agost de 2024
20:30 h

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

Des Tages Weihe, D. 763 (1822)

Ständchen, D. 921 (1827) [ML]

Trinklied, D. 183 (1815) [JM]

Im Gegenwärtigen Vergangenes, D. 710 (1821) [CP]

Frühlingstraum, D. 911/11 (1827) [CR]

Der Tanz, D. 826 (1828)

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770 — 1827)

Das Göttliche, WoO. 185 (1823)*

FRANZ SCHUBERT

Gott ist mein Hirt, D. 706 (1820)*

GIOACHINO ROSSINI (1792 — 1868)

Salve Regina (1850)*

FRANZ SCHUBERT

Heidenröslein, D. 257 (1815) [MT]

JOSEPH HAYDN (1732 — 1809)

Die Beredsamkeit, Hob. XXVc:4 (1796)*

FRANZ SCHUBERT

Grab und Mond, D. 893 (1826)

Gott im Ungewitter, D. 985 (no datat)*

Abschied von der Erde, D. 829 (1826)

*Primera audició a la Schubertiada.

Aquest programa s'interpretarà sense pausa.

Durada aproximada: 75 minuts

[ML] Mariona Llobera, alto

[JM] Joan Mas, tenor

[CP] Carles Prat, tenor

[CR] Germán de la Riva, baríton

[MT] Mireia Tarragó, soprano



Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa



Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Una schubertiada

Alba Nogueras

Periodista musical

La música està feta per compartir. La podem compartir amb un gran auditori, amb tot d'oients anònims, o fins i tot amb nosaltres mateixos. Però compartir-la amb amics, de forma íntima, i per tant confidencial, és de les coses més boniques i preuades que hem trobat al món de l'art. Entre riures i sospirs d'admiració es crea un espai segur, un lloc on gaudir i escoltar melodies infinites, però també un lloc on mostrar-se i expressar-se. Aquesta és l'essència de les *schubertiades*, l'intercanvi de creacions i reflexions, una festa on la protagonista és la cançó i on, en els seus orígens, se celebrava tot sovint envoltada de poesia i de dansa, en un ambient distès.

Avui tornarem a aquesta atmosfera acollidora, sentint ben lluny tots els dolors i amb el "cor ple d'agraïment", com el protagonista del poema titulat *Des Tages Weihe*, que inaugurarà la vetllada. Deixarem que el dia s'esvaeixi a poc a poc per donar pas a "la foscor de la nocturna quietud", reunint-nos arrezerats del cel infinit, com els dos amants de *Ständchen*, que es troben secretament i, "fluiet, fluiet", comparteixen molt més que l'amor: l'amistat. Aquesta segona cançó de **Franz Schubert** —amb versos de Franz Grillparzer— va ser un encàrrec d'Anna Fröhlich, professora de cant de Viena, per a la celebració d'una de les seves alumnes: volia que la peça la poguessin cantar ella i les seves amigues, per això la partitura és per a cor de dones.

Els homes, però, no quedaran pas enrere: el programa continuarà amb una cançó de taverna, que consta d'una melodia fàcil de recordar, escrita en la tessitura mitja de cadascuna de les veus. Perquè no es tracta de dibuixar gaires filigranes musicals, sinó de beure amb els companys: de res val tenir diners o aconseguir la fama, que "sense amics, sense vi, no podria pas viure!". Les veus masculines, ara bé, també poden interpretar lletres plenes de tendresa: per això, continuarem amb una peça

menys coneguda del compositor, *Im Gegenwärtigen Vergangenes*. Feta d'imatges suggerents, comença amb un solo de tenor, continua amb un duo i, finalment, es desplega en un quartet fins a arribar a una secció pràcticament fugada.

Les flors de la cançó anterior ens acompanyaran de nou a *Frühlingstraum*, un dels lieder del conegut cicle *Winterreise*: aquell moment en què el caminant somia en la primavera i l'amor; però el gall el desperta bruscament i, llavors, expressa l'anhel de tornar a aquest món idíl·lic de verdes prades. El primer bloc de peces dedicades a l'austriac es clausurarà amb aquesta mateixa idea de somni trencat: com la primavera, la joventut també és fugaç i ple d'energia. *Der Tanz* està dedicada a Irene von Kiesewetter, filla del vicepresident de la Filharmònica de Viena: és una peça breu pensada per omplir de goig aquells que la interpreten i els que l'escolten, i per desitjar que tots tinguem el més important del món, salut.

En la segona part d'aquest concert es faran dialogar obres d'autors admirats per Schubert, amb d'altres de les seves obres que podem relacionar d'una manera o una altra. Així, per exemple, el cànon a sis veus de **Ludwig van Beethoven** –que se serveix dels versos de Goethe “noble sigui l'home, altruista i bo”– encaixa perfectament amb el missatge de *Cott ist mein Hirt*, el lied schubertià que se serveix del Salm 23. Aquesta última peça estava pensada, de nou, per a les alumnes d'Anna Fröhlich, que actuaven de forma regular en concerts d'examen al conservatori.

També se serveix d'un text sacre **Gioachino Rossini** a *Salve Regina*: una peça breu que, com no podia ser d'una altra manera, té un aire operístic i, més que una pregària, podria semblar un himne. Una jove verge podria ser, igualment, la protagonista del poema *Heidenröslein* goethià: algunes interpretacions entenen aquesta “rosa de bardissa” com una noia que es defensa davant de les proposicions d'un noi, qui la pren contra la seva voluntat.

L'últim interlocutor del programa és **Joseph Haydn**, que ens torna l'esperit juganer i desimbolt que hem sentit abans, amb *Die Beredsamkeit*. Aquesta obra composta com a divertiment explica com el vi ens fa a tots uns grans oradors i, en canvi, l'aigua ens emmudeix: aquest “stumm” final tanca la partitura amb una petita broma. Caldrà estar atents! Acabem el concert, però, tornant als sentiments greus i pesants, tornant a Schubert. Ho fem amb una peça corpnedora, *Crab und Mond*, una obra per a cor d'homes amb text de Johann Gabriel Seidl que ens presenta una postal profundament romàntica. Adrecem un prec a la lluna, dalt del cel, però ella calla i després una llum “blava i platejada” que il·lumina la tomba.

Aquesta sensació inquietant desapareixerà amb *Cott im Ungewitter*: observarem la naturalesa que, tot i ser tan poderosa, només pot encongir-se i reconèixer l'esplendor del Senyor. Acabarem el concert amb una obra ben inusual: *Abschied von der Erde* és per a recitador i piano, l'única de Schubert d'aquest tipus. Es tracta d'un encàrrec d'Adolf Pratobevera, autor del text, una partitura desoladora que dona espai a la imaginació per modular els versos al gust de l'interpret, tot i que, evidentment, han de seguir la música.

Jordi Armengol, piano



Nascut a Prats de Lluçanès (Barcelona), inicià els seus estudis de piano a l'Escolania de Montserrat, on també estudià violí i orgue. Posteriorment continuà els estudis a l'Escola de Música de Barcelona i el Conservatori Professional de Música de Tarragona, i es traslladà a Friburg per estudiar amb Vitali Berzon. Ha actuat com a pianista acompanyant al Festival Grec i al Maig Coral de Barcelona, als cicles Cambra Coral i Concerts de Tarda al Palau de la Música Catalana, així com a L'Auditori i al Liceu, entre altres auditoris. Es dedica a la música de cambra amb diverses formacions i als recitals amb cantants, tot treballant habitualment amb les sopranos Elena Copons i Ulrike Haller i amb el baríton Josep-Ramon Olivé. Actualment és el pianista del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana dirigit per Xavier Puig.

Aquest és el tercer concert de Jordi Armengol a la Schubertiada; hi va debutar l'any 2014.

Anna Romaní, direcció escènica



Titulada en Interpretació de la Dansa i Coreografia per l'Institut del Teatre (2017), formada en música i arts plàstiques des de molt jove, però consagrada sobretot a la dansa, estudià tècnica clàssica, contemporània i tradicional, i s'especialitzà en dansa del Renaixement i del Barroc amb els millors mestres de l'àmbit internacional. Començà la seva activitat professional com a ballarina de les companyies franceses Ensemble Donaires i L'Eventail, amb la qual treballa regularment. És coreògrafa i membre fundadora d'Els Pirates Teatre i de Xuriach (música i dansa antiga i tradicional). Com a creadora, es mou sempre en projectes interdisciplinaris, i ha creat diversos concerts escenificats amb els grups Diatessaron, Forma Antiqua, Ensemble Santenay, Il Profondo, La Sonorosa, Divina Mysteria, Mensa Sonora o Vespres d'Arnadí.

Debuta a la Schubertiada.

Bernat Cot Ponti, actor i dramaturgia



Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, també s'ha format en cant, dansa jazz i claqué. Entre els muntatges teatrals en els quals ha participat destaquen: *Pares normals*, dirigit per Sergi Belbel, al Teatre Poliorama (2022); *Els secundaris*, dirigit per Adrià Aubert, a El Maldà (2022); *Cantando bajo la lluvia*, dirigit per Àngel Llàcer, al Teatre Tívoli (2021-22); *La tienda de los horrores*, dirigit per Àngel Llàcer, al Grec (2019) i al Teatre Coliseum (2019-20); *Pel davant i pel darrere*, dirigit per Alexander Herold, al Teatre Borràs (2018); *Gente bien* de La Cubana, al Teatre Coliseum (2016-17) o *Molt soroll per no res*, dirigit per Àngel Llàcer, al Teatre Nacional de Catalunya (2015). És membre fundador d'Els Pirates Teatre, companyia amb la qual ha participat en la majoria dels espectacles i gestiona la sala de teatre El Maldà (2013).

Debuta a la Schubertiada.

Xavier Puig, director



Director titular de l'Orquestra Simfònica del Vallès, el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida i l'Orquestra de Girona. Nascut a Cervera (1973), començà els estudis musicals amb el piano i el violí, estudià composició al Conservatori Professional de Badalona i direcció coral amb Josep Prats, Johan Duijck, László Heltay, Jordi Casas i Pierre Cao; amplià la formació orquestral amb Salvador Mas a Barcelona i amb Leopold Hager a la Universitat de Viena. Ha estat director assistent de la JONDE i de l'OBC, i convidat de diverses orquestres del país. És professor d'orquestra i direcció a l'ESMUC i dirigeix el Cours de Direcció d'Orquestra de Terrassa des del 2017. Fou fundador i director artístic del Festival de Pasqua de Cervera els sis primers anys.

Debuta a la Schubertiada.



Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un cor professional creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Ha estat dirigit per Jordi Casas i Bayer, Josep Vila i Casañas i Simon Halsey. Actualment, Xavier Puig n'és el director i Jordi Armengol el pianista. Ha estat dirigit per grans mestres com René Jacobs, Marc Minkowski, Kent Nagano, Simon Rattle, Gustavo Dudamel, Daniel Barenboim, Christophe Rousset, Vladimir Jurowski, Daniele Gatti i Simon Carrington, i ha col·laborat amb els cantants Philippe Jaroussky i Mark Padmore. Des del 2010 és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat



Col·laborador principal

Sabadell
Fundació

Amb el suport de

 **Generalitat**
de Catalunya

Organitzat per



Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

SCHUBERTIADÉ

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre



Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at



Schubertiada
Vilabertran

Dijous 29 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

**Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana**

Jordi Armengol, piano
Anna Romani, direcció escènica
Bernat Cot Ponti, actor i dramaturgia
Xavier Puig, director

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Anònim

Des Tages Weihe

Schicksalslenker, blicke nieder,
Auf ein dankerfülltes Herz,
Uns belebt die Freude wieder,
Fern entfloh'n ist jeder Schmerz.

Und das Leid, es ist vergessen,
Durch die Nebel strahlt der Glanz
Deiner Größe unermessen,
Wie aus hellem Sternenkranz.

Liebevoll nahmst du der Leiden
Herben Kelch von Vaters Mund,
Darum ward in Fern und Weiten
Deine höchste Milde kund.

Schicksalslenker, blicke nieder,
Auf ein dankerfülltes Herz.

Benedicció del dia

Senyor del destí, adreça el teu esguard
vers aquest cor ple de gratitud!
Un altre cop ens vivifica la joia,
les penes han fugit molt lluny.

I hem oblidat els sofriments;
brilla a través de la boira la resplendor
de la teva grandesa infinita,
com la d'una brillant corona d'estrelles.

Vas prendre amorós de la boca del pare
l'amargant calze del dolor.
Per això es proclamà en les ignotes llunyanies
la teva clemència infinita.

Senyor del destí, adreça el teu esguard
vers aquest cor ple de gratitud!



Franz Grillparzer (1791 — 1872)

Ständchen

Zögernd leise
In des Dunkels nächt'ger Hülle
Sind wir hier;
Und den Finger sanft gekrümmt,
Leise, leise,
Pochen wir
An des Liebchens Kammerthür.

Doch nun steigend,
Schwellend, schwellend, hebend,
Mit vereinter Stimme, Laut
Rufen aus wir hochvertraut:
Schlaf du nicht,
Wenn der Neigung Stimme spricht!

Sucht' ein Weiser nah und ferne
Menschen einst mit der Laterne;
Wieviel seltner dann als Gold
Menschen, uns geneigt und hold?
Drum, wenn Freundschaft, Liebe spricht,
Freundin, Liebchen, schlaf du nicht!

Aber was in allen Reichen
Wär' dem Schlummer zu vergleichen?
Drum statt Worten und statt Gaben
Sollst du nun auch Ruhe haben.
Noch ein Grüsschen, noch ein Wort,
Es verstummt dir frohe Weise,
Leise, leise,
Schleichen wir, ja, schleichen wir uns wieder
fort!

Serenata

Vacillants, tímidamente,
som aquí
sota l'obscur vel de la nit,
i amb els dits una mica corbats
truquem
molt suaument
a la porta de la cambra de l'estimada.

Però ara ens creixem
i ens inflem i, tremolant,
amb veu conjuntada, i ben fort,
cridem ben refiats:
No dormis,
quan et parla la veu de l'afecte!

Fa temps i lluny d'ací buscà un savi
un home amb una llanterna,
però encara més estrany que l'or
és l'home que ens estimi i ens preï.
Per això quan et parli l'amistat o l'amor
no dormis, dolça estimada.

Però què hi ha entre totes les riqueses
que es pugui comparar amb el son?
Per això, en comptes de paraules i presents
ara has de tenir repòs.
Només una salutació, només un mot,
i calla l'alegre cançó.
I blanament, blanament,
ens retirarem de puntetes, sí,
de puntetes.



Alois Zettler (1778 — 1828)

Trinklied

Ihr Freunde und du, gold'ner Wein!
Versüßet mir das Leben:
Ohn' euch, Beglückter, wäre fein
Ich stets in Angst und Beben.
Ohne Freunde, ohne Wein,
Möcht'ich nicht im Leben sein.

Wer Tausende in Kisten schliesst,
Nach Mehrerem nur trachtet,
Der Freunde Not und sich vergisst,
Sei reich! von uns verachtet.
Ohne Freunde, ohne Wein,
Mag ein Andrer Reicher sein!

Ohn' allen Freund, was ist der Held?
Was sind des Reichs Magnaten?
Was ist ein Herr der ganzen Welt?
Sind alle schlecht berathen!
Ohne Freunde, ohne Wein,
Mag ich selbst nicht Kaiser sein!

Und muss einst an der Zukunft Port
Dem Leib die Seel' entschweben:
So wink' mir aus der Sel'gen Hort
Ein Freund und Saft der Reben:
Sonst mag ohne Freund und Wein
Ich auch nicht in Himmel sein.

Cançó bàquica

Vosaltres, amics, i tu, vi daurat,
m'endolciu la vida.
Separat de vosaltres i malalt...
Aquest pensament em fa tremolar.
Sense amics, sense vi,
no m'agradaria viure.

El que guarda milers dins la caixa
i només pensa a augmentar-los,
i s'oblida de les necessitats dels amics...
Que sigui ric, però menyspreat per nosaltres!
Sense amics, sense vi,
que sigui ric un altre!

Sense cap amic, què és un heroi?
Què són els magnats del regne?
Què és un senyor de tot el món?
Tots han estat mal aconsellats!
Sense amics, sense vi,
no voldria ser ni emperador!

I si un dia en les portes del futur,
la meva ànima ha de fugir del cos,
que em saludin des del lloc sagrat
un amic i el nèctar de les vinyes.
Si no, sense amics i sense vi,
tampoc vull anar al cel.



Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Im Gegenwärtigen Vergangenes

Ros' und Lilie morgenthaulich
Blüht im Garten meiner Nähe,
Hinten an, bebuscht und traulich
Steigt der Felsen in die Höhe;
Und mit hohem Wald umzogen,
Und mit Ritterschloss gekrönt,
Lenkt sich hin des Gipfels Bogen,
Bis er sich dem Tal versöhnet.

Und da duftet's wie vor Alters,
Da wir noch von Liebe litten,
Und die Saiten meines Psalters
Mit dem Morgenstrahl sich stritten.
Wo das Jagdlied aus den Büschen
Fülle runden Tons enthauchte,
Anzufeuern, zu erfrischen,
Wie's der Busen wollt' und brauchte.

Nun die Wälder ewig sprossen,
So ermutigt euch mit diesen,
Was ihr sonst für euch genossen,
Lässt in andern sich geniessen.
Niemand wird uns dann beschreien,
Dass wir uns alleine gönnen!
Nun in allen Lebensreihen
Müsstet ihr geniessen können.

Und mit diesem Lied und Wendung
Sind wir wieder bei Hafisen,
Denn es ziemt des Tags Vollendung
Mit Geniessern zu geniessen.

Wilhelm Müller (1794 — 1827)

Frühlingstraum

Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai,
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.

En un passat present

Banyades per la rosada matinal floreixen
en un jardí proper roses i assutzenes;
i al darrere, frondoses i amistoses,
s'enfilen cap amunt les roques;
les envolten espessos boscos
coronats per un castell cavalleresc,
que van baixant des del cim
fins que es perden en la vall.

I alena un vell perfum,
com quan l'amor encara em torturava,
i les cordes del meu salteri
luitaven amb els raigs del matí;
quan ressonaven entre els arbres
les sonores tonades de caça,
per a enardir o refrescar
segons els desigs o necessitats del cor.

Els boscos creixeran sempre,
alegreu-vos, doncs, amb aquest,
i el que un dia gaudires
deixa que ho gaudeixin uns altres.
Ningú no ens renyarà
pel que nosaltres no envegem,
car en tots els moments de la vida
hem de ser capaços de gaudir.

I amb aquesta canviada cançó
tornem a estar amb Hafis,
car és bo d'acabar el dia
gaudint amb un sibarita.

Somni de primavera

He somiat flors de molts colors,
com les que floreixen al maig;
he somiat verds pradells,
plens d'alegres cants d'ocells.



Und als die Hähne krähten,
Da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schrieen die Raben vom Dach.

Doch an den Fensterscheiben
Wer malte die Blätter da?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
Der Blumen im Winter sah?

Ich träumte von Lieb' um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.

Und als die Hähne krähten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz' ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.

Die Augen schließ' ich wieder,
Noch schlägt das Herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster?
Wann halt' ich mein Liebchen, im
Arm?

Kolumban Schnitzer von Meerau (? — ?)

Der Tanz

Es redet und träumet die Jugend so viel,
Von Tanzen, Galoppen, Gelagen,
Auf einmal erreicht sie ein trügliches Ziel,
Du hört man sie seufzen und klagen.

Bald schmerzet der Hals, und bald schmerzet
die Brust,
Verschwunden ist alle die himmlische Lust.
“Nur diesmal noch kehr' mir Gesundheit zurück!”
So flehet: vom Himmel der hoffende Blick!

I quan cantaren els galls,
els meus ulls es desvetllaren;
feia fred i tot era fosc,
els corbs grallaven a la teulada.

Amb tot, qui deu haver pintat fulles,
als vidres de les finestres?
Us en riureu potser del somiador,
que veié flors a l'hivern?

He somiat amb amor correspost,
amb una bella donzella,
amb cors i petons,
amb delit i benaurança.

I quan cantaren els galls,
el meu cor es desvetllà;
ara sec tot sol en aquest lloc
i penso en els meus somnis.

Torno a tancar els ulls,
el cor em batega encara tan càlidament.
Quan verdejareu fulles de la finestra?
Quan tindré la meva estimada entre els meus
braços?

La dansa

Tots els joves parlen i somriuen
festius, en danses i galops,
fins que un dia arriben a un final incert,
i llavors se'ls sent sospirar i lamentar-se.

Tan aviat els fa mal el coll com
el pit,
tota la celestial alegria s'ha esvaït.
“Només aquesta vegada, torna'm la salut!”
Així preguen al cel amb mirada esperançada.



LUDWIG VAN BEETHOVEN

(1770 — 1827)

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Das Göttliche

Edel sei der Mensch,
hilfreich und gut.

FRANZ SCHUBERT

Salm 23

Versió alemanya de Moses Mendelssohn

Gott ist mein Hirt

Gott ist mein Hirt, mir wird nichts mangeln,
er lagert mich auf grüne Weide,
er leitet mich an stillen Bächen,
er labt mein schmachtendes Gemüth,
er führt mich auf rechtem Steige
zu seines Namens Ruhm.

Und wall' ich auch im Todesschatten-Tale,
so wall' ich ohne Furcht,
denn du beschüttest mich;
dein Stab und deine Stütze
sind mir immerdar mein Trost.

Du richtest mir ein Freudenmahl
im Angesicht der Feinde zu,
du salbst mein Haupt mit Öle
und schenkst mir volle, volle Becher ein,
mir folget Heil und Seligkeit
in diesem Leben
nach, einst ruh' ich ew'ge Zeit
dort in des Ew'gen Haus.

La deïtat

Que sigui noble l'home,
bo i caritatiu!

El Senyor és el meu pastor

El Senyor és el meu pastor, res em mancarà.
Ell em deixa reposar en verdes prades;
em mena vers rierols tranquils.
Reconforta la meva ànima,
em condueix per camins de justícia
per a la glòria del seu nom.

I si camino per la vall tenebrosa de la mort
no tinc por de cap mal:
car tu, Senyor, ets al meu costat.
El teu bastó i el teu suport
són sempre el meu conhort.

Tu em prepares un banquet
davant els enemics;
m'has ungit el cap amb oli
i omplés a vessar la meva copa.
La salut i la benaurança m'acompanyaran
en aquesta vida,
i un dia reposaré per sempre
allà a la casa de l'Etern.



GIOACHINO ROSSINI

(1792 — 1868)

Paràfrasi italiana de l'antífona en llatí

Salve Regina

Salve O Vergine Maria,
Salve O Madre in ciel Regina;
Sulla terra il guardo inchina,
de' tuoi figli abbi pietà.
Tu di sol tutta vestita,
tu di stelle incoronata, tu speranza,
Tu avvocata, del tuo popolo fedel.
Salve!

Salve, Reina

Salve, oh Verge Maria,
Salve, oh Mare, Reina del cel,
amb la mirada cap a la terra,
tingues pietat dels teus fills,
Tu, tota vestida de sol,
Tu, coronada d'estrelles, Tu, esperança,
Tu, advocada, fidel al teu poble.
Salve!



FRANZ SCHUBERT

Johann Wolfgang von Goethe

Heidenröslein

Sah ein Knab ein Röslein stehn,
Röslein auf der Heiden,
War so jung und morgenschön,
Lief er schnell es nah zu sehn,
Sah's mit vielen Freuden.
Röslein, Röslein. Röslein roth,
Röslein auf der Heiden.

Knabe sprach: ich breche dich,
Röslein auf der Heiden!
Röslein sprach: ich steche dich,
Da du ewig denkst an mich,
Und ich will's nicht leiden.
Röslein, Röslein, Röslein roth,
Röslein auf der Heiden.

Und der wilde Knabe brach
's Röslein auf der Heiden;
Röslein wehrte sich und stach,
Half ihm doch kein Weh und Ach,
Mu t' es eben leiden.
Röslein, Röslein, Röslein roth,
Röslein auf der Heiden.

Rosa de bardissa

Va veure un noi una rosa,
una rosa de bardissa.
Era tan jove i bella al matí
que va córrer per veure-la de prop,
i la mirà amb molta joia.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.

El noi digué: et colliré,
rosa de bardissa!
Digué la rosa: et punxaré,
perquè pensis sempre en mi,
i no em sabrà greu.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.

I el noi salvatge collí
la rosa de bardissa;
la rosa es defensà i el punxà,
i no l'alleujaren els ais ni els gemecs,
hagué de sofrir.
Rosa, rosa vermella,
rosa de bardissa.



JOSEPH HAYDN

(1832 — 1809)

Gotthold Ephraim Lessing (1729 — 1781)

Die Beredsamkeit

Freunde, Wasser machet stumm,
lernet dieses anden Fischen,
doch beim Weine kehrt sich's um
dieseslernt an unsern Tischen.

Was für Redner sind wir nicht,
wenn der Rheinwein aus uns spricht.
wir ermahnen, streiten, lehren,
keiner will den andern hören.

FRANZ SCHUBERT

Johann Gabriel Seidl (1804 — 1875)

Grab und Mond

Silberblauer Mondenschein fällt herab,
senkt so manchen Strahl hinein in das Grab.
Freund des Schlummers, lieber Mond,
schweige nicht,
ob im Grabe Dunkel wohnt, oder Licht.

Alles stumm? Nun stilles Grab rede du,
zogst so manchen Strahl hinab in die Ruh,
birgst gar manchen Mondenblick, silberblau,
gib nur einen Strahl zurück!
Komm und schau!

La eloqüència

Amics, l'aigua ens torna muts,
apreneu això dels peixos,
però amb els vins, inverteiu-ho,
apreneu això en les nostres taules.

Els que no servim per oradors,
quan el vi del Rin parla per nosaltres,
aconsellem, ens barallem, aprenem,
ningú vol escoltar els altres.

Tomba i lluna

Lluu la blavosa claror platejada de la lluna,
enviant els seus raigs cap a la tomba.
Amiga del son, estimada lluna,
digues-me
si en la tomba hi viu la foscor o la llum!

Tot calla? Doncs parla tu, silenciosa tomba,
has atret molts raigs cap a la teva pau.
Has atresorat moltes mirades de la lluna
blavosa i platejada! Torna-me'n al menys una!
Vine i mira!



Johann Peter Uz (1720 — 1796)

Gott im Ungewitter

Du Schrecklicher, wer kann vor dir
Und deinem Donner stehn?
Groß is der Herr, was trotzen wir?
Er wink, und wir vergehn.

Er lagert sich in schwarzer Nacht,
Die Völker zittern schon:
Geflügeltes Verderben wacht
Um seinen furchtbarn Thron.

Rotglühend schleudert seine Hand
Den Blitz aus finstrer Höh':
Und Donner stürzt sich auf das Land,
In einer Feuersee:

Dass selbst der Erde fester Grund
Vom Zorn des Donners bebt,
Und was um ihr erschüttert Rund
Und in der Tiefe lebt.

Den Herrn und seinen Arm erkennt
Die zitternde Natur,
Da weit umher der Himmel brennt
Und weit umher die Flur.

Déu en la tempesta

Oh Tu, el Terrible, qui pot estar davant teu
i dels teus trons?
Gran és el Senyor, per què ens resistim?
Fa un senyal i ens morim.

Ell reposa en la negra nit,
però els pobles tremolen:
unes ales destructores vetllen
al voltant del seu tron terrible.

La seva mà fulmina amb llamps roents
des de les tètriques altures,
i els trons ressonen en la terra,
en un mar de foc,

que fa tremolar davant la seva còlera
àdhuc els terrenys més fermes de la terra,
i tot el que commogut per Ell
viu al voltant i en les profunditats.

La natura tremolosa reconeix
el Senyor i la seva mà.
En la llunyania s'incendia el cel
i tots els camps que s'albiren.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font



Adolf von Pratobevera (1806 — 1875)
Versió catalana de Miquel Desclot (1952)

Comiat a la terra

Adéu, oh món magnífic!
Tot just començo a entendre't,
quan joia com neguit
s'allunyen de nosaltres.

Adéu, mestre Dolor!
Amb plors et regracio!
Amb mi m'enduc la joia,
a tu, et deixo endarrere.

Sigues un mestre afable,
guia tothom a Déu,
mostra'ls en la nit fosca
un lleu besllum d'aurora!

Deixa'ls sentir l'amor,
t'ho agrairan del cert tots ells,
una hora o altra;
amb plors t'ho agrairan.

I exultarà la vida;
tot dol sabrà somriure,
la joia abraçarà
el cor tranquil.